

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobkyně: **K. K.**, narozená X,
státní příslušnice X,
toho času pobytem X, X,
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Čižinským,
sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-444/ZA-ZA11-VL16-R2-2017 ze dne 4. 3. 2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-444/ZA-ZA11-VL16-R2-2017 ze dne 4. 3. 2020 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ministerstvo vnitra je povinno zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč k rukám advokáta Mgr. Pavla Čižinského, advokáta se sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, Praha, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně dne 2. 6. 2017 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svou žádost odůvodnila tím, že byla ve své vlasti roku 2004 znásilněna, přičemž je cílem výhrůžek od

soukromých osob kvůli oznámení tohoto zločinu. Dále si chtěla v České republice legalizovat pobyt a založit zde rodinu. Rovněž zmínila nízké platy na Ukrajině.

2. Naříkaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu. Po kasaci předchozího rozhodnutí rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 1 Az 101/2017-35 ze dne 5. 3. 2018 dospěl žalovaný opětovně k názoru, že žalobkyně nevyužila právních nástrojů ochrany, které měla k dispozici v zemi původu. Původce pronásledování či újmy také nebylo možné považovat za státní orgán. Žalovaný dále poukázal na nesrovnalosti ve výpovědích žalobkyně: ještě v roce 2017 tvrdila, že jí v návratu do vlasti nic nebrání; rovněž měnila výpovědi o tom, zda nemá či má v ČR partnera. Z toho důvodu pokládal žalovaný výpověď žalobkyně za účelovou.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila žalobou. V ní namítla nepřezkoumatelnost, neboť se žalovaný nevypořádal s jejím vyjádřením k podkladům ze dne 20. 4. 2020. Napadené rozhodnutí je datováno 4. 3. 2020, avšak žalovaný ho předal k doručení až 22. 4. 2020. Ještě před tím (právě 20. 4. 2020) žalobkyně poskytla informaci o svém těhotenství. V souvislosti s tím žalobkyně namítla, že se žalovaný nevypořádal s očekávaným narozením dítěte, které bude občanem EU nejen podle zákona o azylu, ale také ve světle pramenů mezinárodního a evropského práva. Napadené rozhodnutí také porušilo zásadu zákazu libovůle. V minulosti totiž žalovaný prodloužil doplňkovou ochranu žadatelce v obdobných skutkových okolnostech. Důvody pro odlišné rozhodnutí žalovaný přes námitku žalobkyně nevysvětlil. Rovněž žalobkyně namítla, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu. Napadené rozhodnutí zní v klíčových pasážích téměř stejně jako předchozí zrušené rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se dále až na jednu výjimku nevypořádal s námitkami žalobkyně ze dne 3. 1. 2020, pouze je citoval. V rozporu s rozsudkem Městského soudu v Praze žalovaný nesprávně konstatoval absenci pronásledování žalobkyně z azylově relevantních důvodů. Městský soud v Praze výslovně uvedl, že namítá-li žalovaný, že žalobkyně nevyužila možnosti ochrany v její zemi, pak se měl vypořádat se skutečností, že se na policii obrátila, ale její snaha nikam nevedla – tuto stejnou chybu žalovaný učinil i v napadeném rozhodnutí. Žalovaný nezískal dostatek důkazů pro závěr, že by ochrana na Ukrajině byla účinná. Závěry žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně nemohou obstát, protože se opíraly toliko o jediný pohovor, a to ze dne 7. 6. 2017. Již městský soud přitom konstatoval, že výpověď žalobkyně netrpí výraznými nesrovnalostmi. Napadené rozhodnutí je také zmatečné, neboť na str. 4 a 9 obsahuje nesrozumitelné formulace. Závěrem žalobkyně uvedla, že žalovaný zcela pominul nepříznivý stav veřejného zdraví, během kterého je zvláště rizikové cestovat v těhotenství.
4. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a účelovou. V souladu s rozsudkem městského soudu doplnil svou argumentaci k tvrzené absenci ochrany ze strany ukrajinského státu. Těhotenství žalobkyně žalovaný nepokládal za azylově relevantní důvod, protože dítě nabývá práv a povinností teprve narozením. Žalobní námitka, podle níž se žalovaný chybně nevypořádal s doplněním vyjádření žalobkyně ze dne 20. 4. 2020, když rozhodl dne 4. 3. 2020, je bezpředmětná. V důsledku založení rodiny se státním příslušníkem Slovenské republiky může žalobkyně požádat o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny. Sdělení žalobkyně neodhalily zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy.

Rozsah přezkumu

5. Předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil městský soud rozsudkem č. j. 1 Az 101/2017-35.

V něm zaujal názor, že důvody tvrzené žalobkyní – znásilnění a následné vyhrožování pachateli tohoto znásilnění – lze považovat za pronásledování z důvodu pohlaví. Dále konstatoval, že rozhodnutí žalovaného není založeno na řádně zjištěném skutkovém stavu, protože se dostatečně nezabýval tím, zda ukrajinské úřady nahlášená znásilnění vyšetřují a zda je možné účinně podat stížnost proti postupu policejních orgánů (v informaci o zemi původu bylo výslovně uvedeno, že se státní orgány těmito stížnostmi nedostatečně zabývají). Dále žalovanému vytkl, že neuvedl, proč výpověď žalobkyně nepovažuje za věrohodnou. Městský soud sám měl výpověď žalobkyně za konsistentní a její příběh za nikoliv zcela neuvěřitelný, byť se na první pohled může jevit jako málo pravděpodobný. Své závěry shrnul tak, že se žalovaný dostatečně nezabýval tím, zda by v případě návratu na Ukrajinu měla žalobkyně možnost požádat o účinnou ochranu, „konkrétně zda by měla možnost se obrátit na státní orgány o pomoc proti osobám, které jí vyhrožují, a zda by jí byla tato pomoc v praxi skutečně poskytnuta.“

6. Tyto závazné závěry městského soudu nebyly nijak korigovány navazujícím usnesením č. j. 4 Azs 100/2019-30 z dne 5. 9. 2019, jímž Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost žalovaného. Nad rámec toho není třeba se úvahami NSS zabývat, protože na rozdíl od rozsudku městského soudu neobsahují žádný procesně závazný právní názor. To je dáno nejen tím, že nebyl uplatněn § 110 odst. 2 písm. a) ve spoj. s § 78 odst. 5 s. ř. s., ale i povahou odmítavého, nemeritorního rozhodnutí pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.
7. Jakkoliv Krajský soud v Plzni není vázán právním názorem vysloveným v předchozím kasačním rozsudku Městského soudu v Praze v téže právní věci žalobkyně, nemění to nic na tom, že přezkum nyní napadeného rozhodnutí musí zásadně směřovat k tomu, zda žalovaný řádně postupoval v souladu se závazným právním názorem městského soudu [srov. přiměřeně odst. 54 a 55 odlišného stanoviska k usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Afs 91/2012-41 ze dne 1. 7. 2015, č. 3321/2016 Sb. NSS]. Bez závažných důvodů (typicky změna skutkového nebo právního stavu) nemůže Krajský soud v Plzni změnit náhled na jednotlivé rozhodné otázky, který před tím zaujal městský soud, byť by se s jejich řešením krajský soud i neztotožňoval. K takové změně sloužila právě kasační stížnost proti rozsudku městského soudu, s níž však žalovaný neuspěl (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 201/2015-34 ze dne 25. 8. 2016).

Posouzení věci

8. Žaloba je důvodná. Žalovaný před vydáním rozhodnutí nezohlednil doplnění vyjádření žalobkyně, nezabýval se tedy novými skutečnostmi i právní argumentací, kterou žalobkyně uvedla. Dále žalovaný nepostupoval v souladu s kasačně závazným právním názorem Městského soudu v Praze a neobstaral individualizované podklady vypovídající o tom, zda žalobkyně má možnost domoci se účinné ochrany v zemi původu.

Opomenuté vyjádření žalobkyně

9. Žalobkyně předně namítla, že se žalovaný nevypořádal s jejím vyjádřením z 20. 4. 2020, přestože rozhodnutí vydal až poté. Žalovaný tuto námitku označil bez bližší argumentace za zcestnou s tím, že rozhodnutí vydal již 4. 3. 2020.
10. Tato námitka je důvodná; zcestná je naopak reakce žalovaného. I bez znalosti právní úpravy (a tím spíše při její znalosti) je z žaloby zcela jasné, na základě jakých skutkových i právních důvodů žalobkyně dovozuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno později, než jak je datováno. Žalovaný jako ústřední orgán státní správy nemohl tuto námitku nepochopit. Adekvátní reakcí by tedy bylo vysvětlení, proč tato námitka není důvodná,

anebo vysvětlení, proč poměrně vážná vada řízení, na kterou důvodná námitka poukazuje, v konkrétních skutkových okolnostech případu nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný zvolil třetí cestu: právní úpravu i argumentaci žalobkyně pominul, jako by námitku nepochopil. Tím však rezignoval na hájení svého rozhodnutí.

11. Vydání rozhodnutí jasně definuje § 71 odst. 2 správního řádu (není vyloučen § 9 zákona o azylu). Není tedy podstatné datum uvedené na (konceptu) rozhodnutí, ale typicky jeho předání k doručení, které má být vyznačeno slovy „Vypraveno dne“ [§ 71 odst. 2 písm. a) správního řádu; jiné varianty vydání rozhodnutí se na věc nejeví jako přiléhavé a žalovaný žádné jiné právní hodnocení svého postupu nenabídl].
12. Napadené rozhodnutí je datováno 4. 3. 2020 bez doložky „vypraveno dne“ (č. l. 187–202), podle obsahu správního spisu ovšem po tomto datu žalovanému došlo doplnění vyjádření žalobkyně z 20. 4. 2020 (č. l. 204–207), doplnění dokladů žalobkyně z 28. 4. 2020 (č. l. 208–211). Dále spis obsahuje předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci datované 20. 4. 2020 (č. l. 214), vypravené pravděpodobně 24. 4. 2020 (razítko na obálce na č. l. 215 je obtížně čitelné). Za ním je řazeno další předvolání k převzetí rozhodnutí datované dne 27. 4. 2020 převzaté téhož dne osobou s nečitelným podpisem (č. l. 216, podle předchozích písemností ve spisu jde nejspíše o podpis žalobkyně). Až za tím je řazeno vyrozumění zástupci žalobkyně o datu převzetí rozhodnutí ve věci datované 22. 4. 2020. Dne 26. 5. 2020 došlo k předání rozhodnutí žalobkyni (protokol na č. l. 235), přičemž ani na rozhodnutí na č. l. 219–234 není doložka „vypraveno dne“.
13. To v souzené věci znamená, že napadené rozhodnutí zcela nepochybně nebylo vydáno 4. 3. 2020. Při nejpriznivějším možném výkladu pro žalovaného bylo toto rozhodnutí vydáno až 24. 4. 2020 odesláním předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci (č. l. 214), které je možné považovat za jiný úkon k doručení rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Nad rámec nezbytného (žalovaný v tomto ohledu neuplatnil žádnou argumentaci, ač mohl) lze uvést, že za jiný úkonem k doručení rozhodnutí je třeba považovat právě až odeslání předvolání, nikoliv jeho interní dataci. Ta má omezenou výpovědní hodnotu, neboť listiny ve spisu nejsou z žádného zřejmého důvodu řazeny chronologicky a ani sám žalovaný interní dataci předvolání účinky vydání rozhodnutí nepřičítá [v rozporu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu ostatně vůbec neuvádí datum vypravení rozhodnutí]. Co je však podstatnější, teprve předání předvolání k poštovní přepravě je úkonem směřujícím vně žalovaného, tedy úkonem (směřujícím) k doručení. Soud se neztotožnil s argumentací žalobkyně, že úkonem směřujícím k doručení (a tedy i dnem rozhodnutí) je vyrozumění Mgr. Čížinskému o „konání správního úkonu v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany“. Z § 24a zákona o azylu jasně plyne, že žadatel o mezinárodní ochranu má být vyzván k převzetí rozhodnutí. Při srovnání obsahu listin na č. l. 218 a 216 správního spisu je zřejmé, že výzvou k převzetí rozhodnutí je předvolání z 20. 4. 2020 adresované přímo žalobkyni, nikoliv vyrozumění adresované advokátu. Na posouzení to ovšem nemá vliv, protože obě listiny byly vypraveny po 20. 4. 2020.
14. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný ještě před vydáním napadeného rozhodnutí obdržel doplnění vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí, ve kterém žalobkyně uvedla nové skutečnosti i argumentaci. Měl je vypořádat (lhůta k vyjádření k podkladům není propadná). To ovšem neučinil a zcela je opomenul, čímž porušil nejen § 68 odst. 3 správního řádu, ale též nevyvrátil pochybnost o úplnosti a vypovídací hodnotě dosud shromážděných podkladů pro rozhodnutí (§ 3, § 50 odst. 3 správního řádu). Již jen toto podstatné porušení ustanovení o řízení před žalovaným je důvodem pro kasaci napadeného

rozhodnutí. Nevyšlo totiž nijak najevo (a žalovaný to ostatně netvrdil), že by tato vada z nějakého důvodu nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Nedodržení závazného právního názoru Městského soudu v Praze

15. Městský soud žalovaného zavázal, aby na základě aktuálních a adresných informací o Ukrajině zjistil, zda by v případě návratu na Ukrajinu měla žalobkyně možnost požádat o účinnou ochranu, konkrétně zda by měla možnost se obrátit na státní orgány o pomoc proti osobám, které jí vyhrožují, a *zda by jí byla tato pomoc v praxi skutečně poskytnuta*. Nešlo o nějaký rozmar městského soudu, ale reakci na to, že přímo z podkladů zajištěných žalovaným vyplývalo, že se odpovědné orgány nedostatečně zabývají stížnostmi proti postupu státních orgánů.
16. Na tento závazný právní názor městského soudu žalovaný reagoval tak, že do spisu založil informaci o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí (č. l. 148–150), hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu (č. l. 151–153), překlad zákona o zajištění bezpečnosti osob, které se účastní trestního řízení (č. l. 154–158) a překlad části ukrajinského trestního zákoníku (č. l. 169–172).
17. Z těchto podkladů pro rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá, zda se žalobkyně může domoci účinné ochrany u státních orgánů Ukrajiny, tedy zda by jí ochrana byla v praxi poskytnuta. Účinnost této ochrany žalovaný prakticky nevysvětluje ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí – na str. 9 obsáhle rekapituluje, jaké orgány na Ukrajině působí a jaké mají vzájemné vztahy, co žalobkyně učinila či neučinila a o čem vypovídala a jak. Zda je ochrana v praxi skutečně poskytována vypočtenými orgány, žalovaný neuvádí. Pouze konstatuje svůj názor, že tato ochrana je smysluplná a že ji žalobkyně bezdůvodně nevyužila.
18. Žalovaný tedy nepostupoval v souladu se závazným právním názorem městského soudu. Už vůbec pak neshromáždil podklady vypovídající adresně o možnostech ochrany obětí sexuálního násilí, které absentovaly podle odst. 8 usnesení č. j. 4 Azs 100/2019-30. V této souvislosti jsou důvodné i další, dílčí námitky žalobkyně, že část odůvodnění na str. 9 rozhodnutí je nesrozumitelná, i že se žalovaný nevypořádal s tím, že žalobkyně se ve skutečnosti na policii obrátila, jak městský soud uvedl v odst. 20 svého rozsudku. To žalovaný pravděpodobně chtěl adresovat, nicméně opět nesrozumitelně: „*Žadatelka tak nevyužila k řešení případných problémů v zemi původu, ... právní prostředky, které jí dává země jejího původu k dispozici, při konstatování závěru učiněném po méně než dvaceti dnech od dodatečného ohlášení znásilnění, a to že se ve věci nic nedělo,*“ Chtěl-li tím žalovaný říci, že žalobkyně měla čekat déle na vyřízení jejího oznámení ze strany policie, není tento jeho názor podpořen žádným adresným podkladem pro rozhodnutí a opomíjí i tvrzení žalobkyně o okamžitém úniku informací od policie k pachatelům znásilnění.
19. Tyto nedostatky mohl žalovaný zhojit, pokud by dospěl k závěru o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně – pak by se nemusel zabývat právní kvalifikací nevěrohodně uváděných skutečností a zajišťovat k nim další informace. K tomu mu závazný právní názor rozsudku č. j. 1 Az 101/2017-35 ponechal dostatek prostoru. Městský soud v něm pouze konstatoval, že stávající výpověď žalobkyně je konsistentní a souladná s dostupnými informacemi o zemi původu (odst. 22 rozsudku) a že žalovaný neuvedl, z jakého důvodu považuje její výpověď za nevěrohodnou (odst. 21). Žalovaný tedy mohl lépe popsat, jak výpověď žalobkyně hodnotí nebo mohl tuto výpověď doplnit k jednotlivým otázkám,

kteřé považoval za sporné. Nic z toho žalovaný neučinil. K výpovědi žalobkyně, kromě popisu dílčích rozporů, které ovšem nepovažoval za významné již městský soud, žalovaný uvedl toliko to, že je skeptický (str. 8 napadeného rozhodnutí). To je možná věcně příleřavé označení vnitřního nastavení oprávněné úřední osoby, nejde však o úvahu o hodnocení důkazů či závěr o skutkovém stavu.

Zbylé námitky

20. Vzhledem k tomu, že žalovaný v otázce zjišťování skutkového stavu nedodržel závazný právní názor městského soudu a též opomenul vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí, není třeba samostatně vypořádat další námitky žalobkyně, které jsou sice právně samostatné, ale věcně souvisí právě se zjišťováním skutkového stavu či procesním postupem žalovaného. Jejich vypořádání totiž nemůže být úplné, ani nemůže nic změnit na výroku rozsudku. Proto jen stručně:
21. Žalovaný se bude muset v novém rozhodnutí vypořádat, krom výše uvedeného, též s tím, že žalobkyně ve svém vyjádření poukazovala na jiné řízení o mezinárodní ochraně, v němž za údajně shodných skutkových okolností žalovaný mezinárodní ochranu udělil, protože shledal újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
22. Žalovaný musí zohlednit i tvrzení žalobkyně o jejím rodinném životě, a to s ohledem na skutkový stav v době jeho rozhodnutí. Protože napadené rozhodnutí musí být zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, není třeba řešit námitku žalovaného, že v době jeho rozhodnutí byla žalobkyně teprve těhotná. V době nového rozhodování žalovaného dítě bude žít mimo tělo žalobkyně a bude tedy plnoprávným subjektem práva (termín porodu byl v říjnu 2020), nebo jím naneštěstí nebude vůbec. Aktuální rodinný stav musí zjistit žalovaný.
23. Stávající argumentace žalobkyně odkazující na rodinný život s druhem, nejlepší zájem společného dítěte a práva tohoto dítěte jako občana unie se na první pohled nejeví jako důvodná zejména pro její skutkovou i právní povrchnost. Jakkoliv se žalobkyně dovolává předchozích judikatorních závěrů vztahujících se k právům dětí-občanů, jejich rodiče nejsou občany (zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 8. 3. 2011 ve věci C-34/09 Ruiz Zambrano, a ze dne 10. 5. 2017 ve věci C-133/15 Chavez-Vilchez i rozsudek NSS č. j. 10 Azs 301/2019-40 ze dne 23. 12. 2019, č. 3988/2020 Sb. NSS), nelze přehlédnout, že jejich závěry se mohou uplatnit jen za výjimečných skutkových okolností. Musí tedy být skutkově postaveno na jisto, že takové okolnosti jsou i dány. Žádnou přesvědčivou skutkovou a právní argumentaci v tom smyslu ovšem žalobkyně neuplatnila:
24. Jistě bude obecně v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, natožpak dítěte útlého věku, aby jeho matka sama odcestovala do zahraničí. Z ničeho v souzené věci ovšem neplyne, že by dítě nemohlo odcestovat s žalobkyní. Stejně tak z ničeho neplyne, že by mohl být ohrožen výkon práv dítěte jako občana unie, za situace, kdy se toto dítě nachází v Evropě a může cestovat s žalobkyní nebo s otcem-občanem EU. Skutkové okolnosti případu Ruiz Zambrano byly zcela jiné (rodiče Kolumbijci nucení opustit EU s dětmi belgického občanství, které by nemohly cestovat samy a tedy využít svých práv občanů EU). Již vůbec není příleřavý odkaz na rozsudek č. j. 10 Azs 301/2019-40, který řešil ústavně zaručená práva občanů ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. V souzené věci žádný občan ČR nevystupuje.
25. Celkově tak lze uvést, že žalobkyně dosud netvrdila dostatek konkrétních skutkových okolností, které by mohly být pro rozhodnutí významné. Rozsah nezbytné ochrany

rodinného života a s ním související práva dětí nelze posuzovat na základě skutkově nepodložených, paušalizujících a často paternalistických úvah (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 17 A 60/2020-46 ze dne 21. 12. 2020, odst. 14–18; i z rozsudku ve věci Chavez-Vilchez jasně plyne, že závěry nemohu být paušální a skutkové okolnosti musí ověřit národní soud).

Závěr

26. V souzené věci žalovaný nedodržel závazný právní názor Městského soudu v Praze a nedoplnil podklady pro rozhodnutí o aktuální a adresné informace o zemi původu v otázce faktické účinnosti tamních prostředků ochrany (tj. podklady vypovídající adresně o možnostech účinné ochrany obětí sexuálního násilí). Opomenul také vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí.
27. Z toho důvodu soud dospěl k závěru, že žalovaný podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-444/ZA-ZA11-VL16-R2-2017 ze dne 4. 3. 2020 proto soud zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení se vyjádří ke všech podkladům žalobkyně, zohlední všechna její podání došlá před rozhodnutím a vypořádá všechny její námitky. Zároveň obstará aktuální a adresné informace o zemi původu v otázce faktické účinnosti tamních prostředků ochrany (tj. podklady vypovídající adresně o možnostech účinné ochrany obětí sexuálního násilí, tedy ochrany skutečně poskytované), jak mu již dříve uložil Městský soud v Praze. Tímto právním názorem soudu je žalovaný vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
28. Žalovaný zjevně nepostupoval v souladu se závazným právním názorem rozsudku Městského soudu v Praze. Nebyly však naplněny podmínky pro postup Krajského soudu v Plzni podle závěrů rozsudku velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 29. 7. 2019 ve věci C-556/17 Torubarov, tedy podmínky pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně přímo soudem. Městský soud totiž v předchozím řízení o žalobě neprovedl úplné a *ex nunc* posouzení všech relevantních skutkových a právních okolností, na jejichž základě by konstatoval nárok žalobce na udělení mezinárodní ochrany. Naopak uložil žalovanému, aby část těchto skutečností vyhledal sám. Ve věci tedy nebyl skutkový stav zjištěn dostatečně na to, aby ji bylo možné po právní stránce konečným způsobem posoudit. Tím spíše tedy nelze konstatovat nerespektování takového úplného skutkového a právního posouzení městského soudu ze strany žalovaného, které by zpochybňovalo účinnou soudní ochranu žalobkyně ve smyslu čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie (srov. rozsudek KS v Praze č. j. 45 Az 23/2018-55 ze dne 30. 8. 2019, č. 3997/2020 Sb. NSS, odst. 17 a 18).
29. K tomu je třeba doplnit, že možnost výjimečného rozhodování správního soudu přímo o udělení mezinárodní ochrany na základě přímé aplikaci unijního práva nemění ostatní základní stavební prvky řízení podle soudního řádu správního (*exceptiones non sunt extendendae*). Procesní aktivitu tedy musí vykazovat především žalobce, který tvrdí vady či nezákonnost napadeného rozhodnutí z konkrétních právních i skutkových důvodů (které má i prokazovat). Pokud má za to, že je prostor pro úplné a *ex nunc* posouzení všech relevantních skutkových a právních okolností soudem, je na něm, aby to odpovídajícím způsobem navrhl.
30. Žalobkyně v řízení před Krajským soudem v Plzni (a patrně ani v řízení před Městským soudem v Praze) ovšem v rámci žalobních bodů ani později takový postup nenavrhla a

především nenavrhla ani žádné důkazy, jimiž by prokazovala rozhodné skutečnosti. Rozhodování o mezinárodní ochraně samé nutně předpokládá hodnocení skutkových a právních otázek v kvalitě srovnatelné s nalézacím řízením. V souzené věci nebyl skutkový stav žalovaným zjištěn dostatečně a tento nedostatek nemohl být odstraněn ani v řízení před soudem pro chybějící procesní aktivitu žalobkyně. Za toho procesního stavu neměl ani Krajský soud v Plzni prostor pro úplné a *ex nunc* posouzení všech relevantních skutkových a právních okolností.

31. Jen na okraj k tomu tak lze uvést, že soud žalovaného vyzval, aby vyjádřil právě k závěrům rozsudku ve věci Torubarov ve vztahu k souzené věci. Tato výzva obecně slouží k naplnění principu materiálního vedení řízení a předcházení překvapivých rozhodnutí (§ 49 odst. 4 věta třetí s. ř. s.), v poměrech věci pak k nalezení řešení výjimečné situace, které bude přijatelné pro všechny procesní subjekty (tj. soud, žalobkyni i žalovaného). Za toho stavu postrádá valného smyslu vyjádření žalovaného zaměřené výlučně na možná úskalí rozhodnutí o mezinárodní ochraně přímo soudem, aniž by navrhovalo i jejich řešení. Dopady těchto úskalí by totiž musel řešit žalovaný, a to jako následek nerespektování předchozího závazného rozhodnutí soudu. Je tedy především v zájmu žalovaného, aby navrhoval řešení přijatelná pro něj i pro soud. Neučiní-li tak, vzdává se možnosti rozhodnutí soudu ovlivnit.
32. Žalobkyně měla ve věci úspěch a náleží jí proto právo na náhradu nákladů řízení vůči procesně neúspěšné žalované (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Náhrada nákladů se skládá z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba jako podání ve věci samé) a dvou režijních paušálů po 300 Kč dle § 9 odst. 2, § 7 bodu 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Žalovaná je tak povinna zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 6 800 Kč k rukám advokáta Mgr. Pavla Čížinského.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. června 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce